

I НАСТАЛО ЗНОВ ЛІТО...

Ось і знову вже літо,
Хоч весна пролетіла,
Що її й не помітив
Ні душею, ні тілом.

На бруківці не бачив
Роси я на світанку,
Соловейко одначе
Заспівав перед ранком...

Крізь туман, через хащі
Одиноку руладу
Чув, та й то не найкращу,
Ще й з далекого саду.

Не такі були весни,
Як жили ми з тобою,
Тільки вже не воскреснуть,
Розумію з журбою.

Так і житиму далі,
Не чекаючи осінь,
Бо із нею в печалі
Пам'ять знов заголосить.

А весна відшуміла,

Не приносячи радість,
Серце знову марніє
Без утіхи й відради.

Спогад лиш потривожить
Й буде довго боліти,
Сльози очі зволожать,
Та куди тут подітись?..

А за травнем вже знову,
Нове літо настане,
Та з тобою в розмовах
Туга все ж не розтане.

Я не знаю, як далі
Мені жити самому –
Не радієш в печалі
Й не розкажеш нікому.

Отакі мої справи,
Ти лиш бачиш із неба –
Іншим це не цікаво...
Тому плакати не треба.

Дата написання вірша: 2024-06-04